

*La vida és perillosa. No per aquells que fan mal,
sinó pels que asseguts es queden mirant el que passa.*

ALBERT EINSTEIN (1879-1955).

Científic alemany.

Atònit, veus com els ramats de les bèsties
corren d'un lloc a l'altre sense cap control
i van trepitjant les bardisses arrencades
del jardí que has empolainat amb tant d'esforç.

Mentre, palplantats, a un costat de la tanca,
veient que el teu petit món va morint lentament,
uns ulls immutables miren la desfeta
i no els remou la consciència cap sentiment.

Viure al costat dels violents és ben perillós
perquè fan mal amb total inclemència,
però dels que de veritat has de tenir por
és d'aquells que actuen amb indiferència.

*La vida no és per ella mateixa ni un bé ni un mal,
sinó el lloc del bé o del mal, segons que
l'home practiqui una cosa o l'altra.*
MICHEL DE MONTAIGNE (1533-1592)
Filòsof francès

S'obren les comportes del cel ennuvolat,
arrossegant la pluja la sorra i les roques
i fent embravir el cabal de les rieres,
però l'amàs omple els rius de vitalitat.

Davalla el torrent d'aigua esvalotada,
arrencant de soca-arrel els arbres del bosc
que voltaven la riba i donaven ombra,
però en arribar al prat escampa la saó.

L'escorrentia sirga la brossa a la mar,
deixant anar a la riba les deixalles
i omplint de raïssos la sorra de les platges,
però sadollen de vida el fons de l'oceà.

*La vida és allò que va succeint mentre
t'entestes en fer altres plans.*

JOHN LENNON (1940-1980).
Compositor i cantant britànic.

Mirem d'aturar abruptes esorrenties,
però els rius davallen malgrat el nostre esforç
sobrepasant en les crescudes el reclòs;
de res no serveix anar posant barreres.

Veiem de travessar les altes serralades
però els tallats ho impedeixen malgrat l'esma
torçant els camins en les esquerpes vessants;
de res no serveix traçar línies d'alçades.

Sotgem per fer viaranys penjats a l'horitzó
però els núvols ens oculten els paisatges
enterbolint els cels en els efimers vols;
de res no serveix fer rumb per les estrelles.

*La vida no s'ha fet per comprendre-la,
sinó per viure-la.*

JORGE SANTAYANA (1863-1952).
Filòsof i escriptor espanyol.

Volíem saber per què floria en primavera
i els camps de roselles s'omplien de tons vermells,
el perquè, en venir l'estiu, s'omplia el cel d'ocells
vinguts des d'una desconeguda terra.

Volíem copsar per què els prats es cobrien de groc
a la tardor amb un estorat estantís,
el perquè, a les tardes, ploraven els núvols
quan l'hivern vestia l'horitzó amb un tel gris.

Volent entendre per què existeix aquest món
no sols no hem pogut esbrinar el seu secret,
sinó que hem de reconèixer, a contra pèl,
que tampoc no hem pogut gaudir els seus colors.

*La major aflicció de la vida és l'espera
del demà i la pèrdua de l'avui.*

LUCIO ANNEO SÈNECA (2 ANE-65).
Filòsof llatí.

Miràvem enllà de les serres de ponent
on totes les tardes sagnava la terra
i perdiem la mirada sens veure el secret
que oculta del demà l'eterna resposta.

Guaitàvem l'amplada infinita d'un cel ras
en el que a les nits es perforava el negre
i seguïem el ulls llunyans colrats en flames
que amagaven del futur la seva fiança.

Després, percebíem com la intensa llum del sol
temperava durant el dia la nostra pell,
que els estels marcaven camins a la foscor,
i ens adonàvem com malmetíem el present.

*La vida és tan curta i l'ofici de viure tan difícil que
quan hom comença a aprendre, ens hem de morir.*

ERNESTO SÁBATO (1911-2011)

Escriptor argentí

Em sembla que podria dir en aquest moment
que, malgrat la naturalesa malvada,
he aconseguit estimar a l'ésser humà,
encara que me n'adono que ara és tard.

Tampoc no em seria rar dir a aquesta alçada
que, a desgrat dels forts instints incontrolables,
em desperten tendres sentiments les bèsties,
encara que ho sé quan el temps se m'esgota.

També podria afirmar en aquestes hores
que, tret de la seva immobilitat escaient,
sento bastant afecció envers les plantes,
encara que seran del meu repòs ornament.

*És curiós que la vida,
com més buida més pesa.*
LEÓN DAUDÍ (1905-1985)
Escriptor espanyol

En la nostra dèria per descobrir el món
vam començar a caminar cercant el destí,
un dia, premeditadament, bastant enjorn,
i vam deixar enrere aquells que eren amics.

Amb el nostre interès per cercar la vida
vam emprendre el pas per trobar les respostes,
un matí, sobtadament, a primera hora,
i vam oblidar dels ja absents els afectes.

Amb la nostra pressa per fugir de l'enuig,
vam oblidar d'agafar un sac de parió,
una data, imprevistament, temps escaig,
i ara no ens caben a les mans els records.